EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 17.5.2018
COM(2018) 305 final

KOMISSION VUOSITTAINEN KATSAUS

jäsenvaltioiden vuosittaisiin vientiluotoista laadittuihin toimintakertomuksiin asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisesti

KOMISSION VUOSITTAINEN KATSAUS

jäsenvaltioiden vuosittaisiin vientiluotoista laadittuihin toimintakertomuksiin asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisesti

1. Johdanto

Tiettyjen suuntaviivojen soveltamisesta julkisesti tuettuihin vientiluottoihin ja neuvoston päätösten 2001/76/EY ja 2001/77/EY kumoamisesta 16. marraskuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1233/2011[1] liitteessä I säädetään, että kunkin jäsenvaltion on annettava komissiolle vuosittainen toimintakertomus avoimuuden parantamiseksi unionin tasolla. Komissio esittää näiden tietojen pohjalta Euroopan parlamentille vuosittaisen katsauksen.

Tämä vuosittainen katsaus kattaa kalenterivuoden 2016. Katsaus koskee asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettua vientiluottotoimintaa eli ”keskipitkän ja pitkän aikavälin” toimia, joissa takaisinmaksuaika on kaksi vuotta tai enemmän. Katsauksessa ei ole huomioitu lyhytaikaisia vientiluottotoimia[2] eikä toimintaa, jota tietyt vientiluottolaitokset harjoittavat vientiluototuksen ulkopuolella (esim. investointitakuut). On myös huomattava, että joissakin jäsenvaltioissa vientiluottolaitoksen tehtäviä hoitaa vakuutusyhtiö, jolle on annettu julkinen tehtävä. Tällaisissa tapauksissa julkisten vientiluotto-ohjelmien hoitaminen on pidettävä tiukasti erillään muusta yksityisen sektorin toiminnasta (jota tämä katsaus ei luonnollisesti koske).

Komissio on ottanut huomioon päätöslauselman[3], jonka Euroopan parlamentti antoi 2. heinäkuuta 2013 ensimmäisestä asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisesta kertomuksesta, ja on kiinnittänyt jäsenvaltioiden huomion tähän päätöslauselmaan sisältyviin suosituksiin, kuten suositukseen, jonka mukaan neuvoston vientiluottotyöryhmän ja komission olisi kuultava Euroopan ulkosuhdehallintoa (EUH) raportointimenetelmän kehittämisestä edelleen.

2. Kalenterivuotta 2016 koskevat vuosittaiset toimintakertomukset

Vuosittaiset toimintakertomukset on saatu seuraavilta jäsenvaltioilta: Alankomaat, Belgia, Bulgaria, Espanja, Italia, Itävalta, Kroatia, Luxemburg, Portugali, Puola, Ranska, Romania, Ruotsi, Saksa, Slovakia, Slovenia, Suomi, Tanska, Tšekki, Unkari ja Yhdistynyt kuningaskunta.

Muilla seitsemällä jäsenvaltiolla – Irlannilla, Kreikalla, Kyproksella, Latvialla, Liettualla, Maltalla ja Virolla – ei ollut asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettua aktiivista vientiluotto-ohjelmaa vuonna 2016.

3. Analyysi vuosittaisista toimintakertomuksista

[1] EUVL L 326, 8.12.2011, s. 45.

[2] Näihin sovelletaan jäsenvaltioille Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta lyhytaikaisiin vientiluottovakuutuksiin annettua komission tiedonantoa.

[3] Euroopan parlamentin päätöslauselma 2. heinäkuuta 2013 komission ensimmäisestä vuosikertomuksesta Euroopan parlamentille jäsenvaltioiden vientiluottolaitosten toiminnasta (2012/2320(INI)).

a) Yleiset ja rahoitusta koskevat tiedot

Sovellettavassa sääntelykehyksessä (asetus (EU) N:o 1233/2011) vahvistetaan vientiluottotoimien ja -ohjelmien yleiset säännöt. Vaikka useimmat EU:n jäsenvaltiot ovat perustaneet vientiluottolaitoksen, niiden tarjoamien vientiluotto-ohjelmien soveltamisala ja tyyppi sekä laitoksen organisaatiorakenne vaihtelevat eri jäsenvaltioissa.

Joissakin jäsenvaltioissa vientiluottolaitos on julkishallinnon yksikkö tai virasto. Toisissa taas vakuutusyhtiö hoitaa tätä julkisen palvelun tehtävää valtion valvonnassa. Ei ole epätavallista, että jäsenvaltioilla, jotka tarjoavat erilaisia vientiluottotukia, on useampi vientiluottolaitos (esim. yksi laitos tarjoaa julkista tukea takuina tai vakuutuksen kaltaisena pure cover -turvana ja toinen tarjoaa korkotukea). Vuonna 2016 asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettuja vientiluotto-ohjelmia oli 21:ssä EU:n jäsenvaltiossa. Näitä ohjelmia hallinnoi yhteensä 29 eri laitosta ja julkishallinnon yksikköä.

Yleisesti ottaen jäsenvaltiot ovat viime vuosina laajentaneet vientiluotto-ohjelmiensa keinovalikoimaa. Yleisin eurooppalaisten vientiluottolaitosten tarjoama vientiluottotuen tyyppi on edelleen pure cover (eli vientitoimi rahoitetaan liikepankin antamalla luotolla, jolle vientiluottolaitos antaa takuun tai vakuutuksen kaltaisen suojan). Kaikki 21 jäsenvaltiota, jotka antoivat raportointikaudella asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisia vientiluottoja, tarjoavat tämäntyyppistä tukea. Lisäksi 15 jäsenvaltiota tarjoaa asetuksen (EU) N:o 1233/2011 ja Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevan järjestelyn[4] soveltamisalaan kuuluvia muuntyyppisiä tukia, kuten suoraa luottoa tai rahoitusta (jossa rahoituksen tarjoaa suoraan vientiluottolaitos, ei liikepankki)[5], jälleenrahoitusta[6] tai korkotukea[7]. Useissa vuosittaisissa toimintakertomuksissa mainitaan erikseen myös hankerahoitus[8], sidottu apu[9] ja/tai pk-yrityksille myönnettävä rahoitus[10].

Yleisesti ottaen yhdenmukaisuuden aste on viime vuosina noussut, kun OECD:n julkisesti tuettuja vientiluottoja koskeva järjestely on kattanut laajemman joukon kysymyksiä. Olisi kuitenkin pidettävä mielessä seuraavat eroavaisuudet, koska täysimittaisen vertailun tekeminen ja näin ollen kokonaiskuvan muodostaminen on niiden vuoksi vaikeaa. Ensinnäkin jäsenvaltiot ovat kehittäneet – edellisessä kappaleessa mainittujen yleisten vientiluottotyyppien rajoissa – hyvin erilaisia vientiluotto-ohjelmia. Tietty tuote saattaa lisäksi kuulua useiden vientiluottolaitosten valikoimaan, mutta siihen saattaa liittyä erilaisia ehtoja. Toiseksi vientiluotto-ohjelman vaikutukset riippuvat luonnollisesti myös kansantalouden erityispiirteistä ja yksityisen rahoitussektorin kapasiteetista.

Nämä varaukset huomioon ottaen jäljempänä olevassa taulukossa esitetään yhteenlaskettu vastuiden nimellismäärä 31. joulukuuta 2016, ja siitä saa ainakin yleiskuvan suurimpien pure cover -tyyppisten vientiluottojärjestelmien suuruusluokasta[11].

Pure cover -muodossa annettu julkinen tuki vuonna 2016 (miljardia euroa)

[4] OECD:n julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevan järjestelyn teksti on asetuksen liitteenä.
[5] Belgia, Espanja, Italia, Puola, Slovakia, Tanska, Tšekki, Unkari ja Yhdistynyt kuningaskunta.
[6] Slovakia, Ruotsi ja Unkari.
[7] Espanja, Puola, Ranska ja Suomi.
[8] Alankomaat, Italia, Saksa ja Tanska.
[9] Espanja, Itävalta, Puola, Tanska ja Unkari.
[10] Bulgaria, Romania ja Tanska.
[11] On huomattava, että myös Yhdistynyt kuningaskunta ilmoitti yhteenlasketuksi vastuiden nimellismääräksi 23,4 miljardia puntaa 31. maaliskuuta 2017.

EU:n suurimmat tuet yhteenlaskettujen vastuiden nimellismäärän mukaisessa järjestyksessä	
Saksa	89,7
Ranska	68,7
Ruotsi	35,7
Italia	26,1
Alankomaat	23,9

Kuten edellä mainitaan, eurooppalaisten vientiluottolaitosten toiminta on monitahoista ja ulottuu myös asetuksen (EU) N:o 1233/2011 raportointivelvoitteiden soveltamisalan ulkopuolelle. Raportointivelvoitteet koskevat lähinnä keskipitkän ja pitkän aikavälin vientiluottotoimia (siten kuin ne on määritelty OECD:n julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevassa järjestelyssä). Monet eurooppalaiset vientiluottolaitokset tarjoavat kuitenkin myös muita tuotteita, kuten lyhytaikaisia vientiluottoja ja remburssitakuita, valmistusriskit kattavia takauksia ja investointitakuita. Olisi huomattava myös, että useat jäsenvaltiot ovat kehittäneet alakohtaisia vientiluottotuotteita (esim.) lentokone- ja laivanrakennusteollisuudelle. Tämä kannattaa pitää mielessä, kun arvioidaan vientiluottolaitosten laajempaa taloudellista roolia.

Yksityiskohtaista tietoa on vuosittaisten toimintakertomusten laatimiseen käytetyn raportointimallin II ja IV jaksoissa sekä yleisissä vuosikertomuksissa, joihin useat jäsenvaltiot nimenomaisesti viittaavat.

Vuosittaisissa toimintakertomuksissa on yleisesti ottaen relevanttia tietoa vientiluotto-ohjelmien rahoituksesta vuonna 2016. Olisi kuitenkin korostettava, että asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaan tiedot esitetään kunkin jäsenvaltion kansallisen lainsäädäntökehyksen mukaisesti. Tämän vuoksi esitystavassa on joitakin eroja. Komissiolla ei kuitenkaan ole mitään erityistä huomautettavaa vuosittaisten toimintakertomusten rahoitusnäkökohdista[12].

b) Miten kohdellaan ”ympäristöriskejä, jotka voivat sisältää muita asian kannalta merkityksellisiä riskejä”

Asetuksen (EU) N:o 1233/2011 liitteessä I olevan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on vuosittaisissa toimintakertomuksissaan ”*kuvattava, miten ympäristöriskit, jotka voivat sisältää muita asian kannalta merkityksellisiä riskejä, otetaan huomioon niiden vientiluottolaitosten julkisesti tuetuissa vientiluottotoimissa*”.

Jäsenvaltiot kiinnittävät yhä enemmän huomiota ympäristöriskeihin, ja niillä on tärkeä asema päätettäessä vientiluottotuen myöntämisestä. Jäsenvaltiot ovat näin ollen kehittäneet sisäisiä prosesseja kyseisten riskien arvioimiseksi. Jos riskejä ei voida hyväksyä tai ne ovat kohtuuttoman suuret, tuki evätään. Jos riskejä voidaan pitää hyväksyttävinä, vientiluottotuelle asetetaan tavallisesti tiettyjä ehtoja, ja sen myöntäminen riippuu lieventämistoimenpiteiden toteuttamisesta ja tiettyjen vaatimusten noudattamisesta. Vuoden 2016 toimintakertomuksissa

[12] Liitteessä I olevan 1 kohdan mukaan tämä raportointi ei rajoita kansallisten vientiluotto-ohjelmien valvonnasta vastaavien jäsenvaltioiden elinten oikeuksia.

painotetaan yhä enemmän näiden ehtojen noudattamisen seurantaa[13]. Konkreettisesta lähentymisestä on osoituksena esimerkiksi erilaisten arviointimenettelyjen käyttö toimen luokituksen mukaan, kuten jotkin jäsenvaltiot nimenomaisesti ilmoittavat[14].

Niissä jäsenvaltioissa, joissa on useita vientiluottolaitoksia, on kehitetty laitosten välistä yhteistyötä ja koordinointia ympäristöriskien arvioimiseksi. Kun toimeen osallistuu useampi kuin yksi laitos (esim. silloin, kun toimelle myönnetään sekä vientitakuu että korkotukea), yksi laitos nimetään selvästi varmistamaan, että toimi täyttää ympäristö- ja sosiaalisia asioita koskevan OECD:n suosituksen mukaiset vaatimukset. Esimerkkeinä tästä laitosten välisestä yhteistyöstä voidaan mainita Italia ja Tšekki.

Liitteessä I olevassa 2 kohdassa mainitaan sekä ympäristöriskit että ”muut merkitykselliset riskit”, joita jäsenvaltiot ovat tulkinneet laajasti. Useat jäsenvaltiot viittaavatkin nimenomaan myös sosiaalisiin vaikutuksiin[15], kuten ihmisoikeuksiin[16]. Näitä riskejä saattavat arvioida ulkopuoliset riippumattomat asiantuntijat tai yhä useammin kussakin vientiluottolaitoksessa toimivat asiantuntijat.

Monet jäsenvaltiot viittaavat erityisesti ympäristö- ja sosiaalisia asioita sekä julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevista yhteisistä lähestymistavoista annettuun OECD:n suositukseen (”yhteiset lähestymistavat”) (Recommendation on Common Approaches for Officially Supported Export Credits and Environmental and Social Due Diligence (”the Common Approaches”), joka on hyväksytty ja katsotaan luonteeltaan normatiiviseksi muuallakin kuin OECD:n jäsenten piirissä. Esimerkiksi Bulgaria soveltaa lahjontaa koskevaa OECD:n suositusta. Se ei ole pannut täytäntöön yhteistä lähestymistapaa ympäristöön käsittelevää OECD:n suositusta eikä ihmisoikeuksiin liittyviä näkökohtia, mutta suhtautuu ”avoimesti” näiden suositusten integroimiseen säännöstöönsä. Jotkin jäsenvaltiot soveltavat yhteisiä lähestymistapoja niiden suositeltua soveltamisalaa laajemmalti voidakseen tehokkaammin valvoa yhä monimuotoisempia toimia[17].

Viimeaikaisena suuntauksena on kuitenkin ollut, että monet jäsenvaltiot katsovat yhteisiä lähestymistapoja pidemmälle ja ovat alkaneet käyttää vertailukohtana yhteisten lähestymistapojen lisäksi muita kansainvälisiä vaatimuksia, kuten Maailmanpankin suojatoimia[18], yritystoimintaa ja ihmisoikeuksia koskevia YK:n suuntaviivoja[19], Kansainvälisen työjärjestön julistusta työelämän perusperiaatteista ja -oikeuksista[20], päiväntasaajan periaatteita[21] ja Kansainvälisen rahoitusyhtiön ympäristöstandardeja ja sosiaalista tuloskuntoa koskevia standardeja[22]. Toisena uutena suuntauksena on ilmastonmuutosta koskevien aloitteiden sisällyttäminen mukaan, mukaan luettuna viittaus YK:n ilmastonmuutosta koskevaan puitesopimukseen[23]. Jotkin jäsenvaltiot mainitsivat myös olevansa sitoutuneita parantamaan ja kehittämään nykyisiä sääntöjä. Esimerkiksi Suomi ilmoitti osallistuvansa vientiluottolaitosten sisäisiin työryhmiin ja laajempaan kansainväliseen

[13] Esimerkiksi Belgia, Italia ja Romania.
[14] Esimerkiksi Belgia, Espanja, Saksa, Slovakia ja Tanska.
[15] Alankomaat, Belgia, Itävalta, Ranska, Ruotsi, Saksa, Slovakia, Suomi ja Tšekki.
[16] Itävalta, Ruotsi ja Saksa.
[17] Alankomaat, Espanja ja Saksa.
[18] Slovakia.
[19] Alankomaat ja Suomi.
[20] Alankomaat.
[21] Yhdistynyt kuningaskunta.
[22] Alankomaat ja Slovakia.
[23] Esimerkiksi Belgia ja Saksa.

yhteistyöhön. Myös Yhdistynyt kuningaskunta mainitsi jälkimmäisen. Alankomaat puolestaan on kehittämässä omia due diligence -välineitään toimien ihmisoikeusvaikutusten tarkastelemiseksi. Jotkin jäsenvaltiot ilmoittivat omiin toimintalinjoihinsa vuonna 2016 tehdyistä muutoksista, jotka ovat osoitus jatkuvasta sisäisestä arvioinnista ja tarkastelusta.

Jäsenvaltiot ovat siis yleisesti ottaen tulkinneet ympäristöriskejä ja niihin liittyviä riskejä laajasti. Toimia arvioidaan niin ympäristönäkökohtien kuin monien muidenkin näkökohtien kannalta. Jäsenvaltiot ovat osoittaneet ottaneensa paitsi yhteiset lähestymistavat myös yhä enenevässä määrin muut kansainväliset vaatimukset osaksi vientiluottopolitiikkaansa ja osoittaneet sitoutuneensa kehittämään toimintaansa lisää näiltä osin. Yhteisiä lähestymistapoja tarkistettiin vuonna 2016 sen jälkeen, kun useat jäsenvaltiot olivat tehneet menestyksekkäästi yhteistyötä kansainvälisellä tasolla suositusten tehostamiseksi.

c) Muita vuosittaisiin toimintakertomuksiin sisältyviä tietoja

Tarkasteltavana olevista 21 vuosittaisesta toimintakertomuksesta käy edellä 3 kohdan a ja b alakohdassa esitettyjen tietojen lisäksi ilmi, että jäsenvaltiot ovat kehittäneet vientiluottopolitiikkaansa yleisemmin ympäristöä, lahjonnan torjuntaa ja alhaisen tulotason maihin suuntautuvaa kestävää luotonantoa koskevien säännösten osalta. Kolmella OECD:n suosituksella[24] on tärkeä – mutta ei yksinomainen – rooli. Jopa sellaiset jäsenvaltiot, jotka eivät ole OECD:n jäseniä, soveltavat kyseisiä suosituksia tai aikovat periaatteessa tehdä niin. Useat jäsenvaltiot mainitsevat erityisesti, että yhteisiä lähestymistapoja sovelletaan OECD:n määrittelemää soveltamisalaa laajemmin[25]. Jäsenvaltioiden toimintalinjoissa on hyödynnetty lisäksi yritystoimintaa ja ihmisoikeuksia koskevia YK:n suuntaviivoja[26] ja laajempaa EU:n säännöstöä, kuten luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista annettua asetusta[27]. Lukuisat viittaukset EU:n ”tavoitteisiin”, ”vaatimuksiin” ja ”suuntaviivoihin” osoittavat, että huomioon otetaan niin ei-sitova kuin sitova säännöstö ja että lain henki on yhtä tärkeä kuin sen kirjain.

Jäsenvaltiot mainitsevat lisäksi yhä useammin muita politiikan tavoitteita tai näkökohtia, jotka täydentävät yhteisissä lähestymistavoissa esitettyjä. Esimerkkeinä voidaan mainita sukupuoli[28], sosiaalinen kestävyys[29] ja verovilpin estäminen[30]. Kyseiset vientiluottolaitokset ovat monissa tapauksissa itse kehittäneet vastaavia välineitä. Esimerkkinä tästä voidaan mainita yritysten yhteiskuntavastuuta koskeva politiikka[31], johon tyypillisesti kuuluu sisäisten toimien lisäksi tiivistä vuoropuhelua vientiluottolaitoksen asiakkaiden kanssa[32].

[24] 1. OECD:n suositus ympäristö- ja sosiaalisia asioita sekä julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevista yhteisistä lähestymistavoista (”*Common Approaches*”). 2. Lahjonnan vastainen OECD:n suositus. 3. Periaatteet ja ohjeet kestävien lainanantoperiaatteiden edistämisestä myönnettäessä julkisesti tuettuja vientiluottoja alhaisen tulotason maille.
[25] Alankomaat, Italia, Ranska, Ruotsi, Saksa ja Slovakia.
[26] Alankomaat, Puola, Ruotsi ja Tanska.
[27] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta.
[28] Yhdistynyt kuningaskunta.
[29] Espanja, Romania ja Slovakia.
[30] Ruotsi.
[31] Alankomaat, Belgia, Italia, Ruotsi, Slovakia ja Tanska.
[32] Esimerkiksi Belgia.

Ympäristönsuojelun osalta uusiin suuntauksiin kuuluvat kestävyyden[33] ja päästövähennysten[34] painottaminen. Kuten edellisenkin raportoinnin yhteydessä, monet jäsenvaltiot korostavat ihmisoikeuksien erityistä merkitystä. Käytännössä kaikissa kertomuksissa asetutaan nytkin tukemaan ihmisoikeusulottuvuuden kehittämistä uusien yhteisten lähestymistapojen puitteissa. Joissakin tapauksissa aihe liittyy suoraan työelämän oikeuksiin[35].

Vientiluottolaitoksia koskevat jäsenvaltioiden politiikat ovat yleisesti ottaen lähentyneet toisiaan. Esimerkkinä tästä ovat lahjonnan vastaiset toimenpiteet. Useat jäsenvaltiot edellyttävät asianosaisilta allekirjoitetun vakuutuksen siitä, että toimeen ei liity lahjontaa, ja toteavat nimenomaisesti sen automaattisesta mitätöinnistä, jos lahjontaa havaitaan. Esimerkiksi Portugalissa COSEC-takuut eivät ole päteviä, jos lahjonnasta on näyttöä. Yhä useammat jäsenvaltiot mainitsevat lisäksi seurannan tärkeyden[36] ja kannustavat aktiivisesti pankkeja ja viejiä kehittämään omia lahjonnan vastaisia toimenpiteitään[37].

Monet jäsenvaltiot ovat – yhteisten lähestymistapojen noudattamisen ohella – kehittäneet omia erityisiä lahjonnan ja korruption vastaisia välineitä, kuten eettisen peruskirjan[38] tai väärinkäytösten paljastamista koskevia toimenpiteitä[39]. Rahanpesun vastaiset toimenpiteet mainitaan myös yhä useammin ensisijaisina[40] terrorismin rahoituksen estämisen rinnalla[41].

Lähentymistä osoittaa samaten Maailmanpankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston vaatimusten tiivis noudattaminen alhaisen tulotason maille suuntautuvan kestävän luotonannon periaatteissa, minkä monet jäsenvaltiot ovat maininneet.

Jäsenvaltiot varmistavat myös huolellisesti, että vientiluottolaitokset toimivat mahdollisimman avoimesti ja noudattavat liiketoimissa mahdollisesti tarvittavaa luottamuksellisuusperiaatetta. Jotkin jäsenvaltiot kiinnittivät erityistä huomiota tähän kysymykseen vuoden 2016 vuosittaisissa toimintakertomuksissaan[42].

Näin ollen on selvää, että OECD:n yhteiset lähestymistavat on otettu täysimääräisesti osaksi vientiluottoa koskevia jäsenvaltioiden toimintalinjoja. Kuten edellä mainituista eri näkökohdista ilmenee, yhteisistä lähestymistavoista on tulossa yhä enenevässä määrin *vähimmäis*vaatimus. Jäsenvaltiot soveltavat monilla aloilla omia lisätoimenpiteitään sen varmistamiseksi, että vientiluottotukea saavat vain sellaiset toimet, jotka täyttävät erilaiset niin ympäristöä kuin sosiaalisia näkökohtia koskevat tiukat vaatimukset.

d) Miten vientiluottolaitokset noudattavat unionin tavoitteita ja velvoitteita

Avoimuuden lisäämiseksi EU:n tasolla jäsenvaltion on annettava komissiolle vuosittainen toimintakertomus, jossa se antaa kansallisen lainsäädäntökehyksensä mukaisesti tietyt vientiluottotoimintansa rahoitusta ja toimintaa koskevat tiedot, joihin kuuluvat myös tiedot siitä, miten ympäristöriskejä on käsitelty.

[33] Espanja, Puola, Romania ja Tšekki.
[34] Belgia ja Tanska.
[35] Ruotsi ja Tanska.
[36] Italia ja Yhdistynyt kuningaskunta.
[37] Belgia, Puola, Saksa ja Tanska.
[38] Luxemburg.
[39] Slovakia.
[40] Bulgaria, Romania, Ruotsi ja Slovakia.
[41] Bulgaria, Romania ja Ruotsi.
[42] Belgia, Bulgaria, Itävalta, Puola, Ranska ja Tanska.

Liitteessä I olevan 3 kohdan mukaan ”*komissio esittää näiden tietojen pohjalta Euroopan parlamentille vuosittaisen katsauksen, jossa arvioidaan myös, miten vientiluottolaitokset noudattavat unionin tavoitteita ja velvoitteita*”.

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 3 artiklassa luetellaan unionin yleiset tavoitteet ja 21 artiklassa unionin ulkoisen toiminnan periaatteet ja tavoitteet.

EU:n yhteisen kauppapolitiikan osalta unionin ulkoisen toiminnan periaatteet ja tavoitteet esitetään Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 206 artiklassa ja 207 artiklan ensimmäisessä kohdassa.

Euroopan komissio panee saamiensa tietojen perusteella merkille, että asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettuja vientiluottotoimia toteuttavissa jäsenvaltioissa on otettu käyttöön vientiluotto-ohjelmien hallinnointiin liittyviä toimintatapoja, jotka ovat EU:n tavoitteiden mukaisia. OECD:n – ainoa kansainvälinen järjestö, joka on tähän mennessä laatinut tätä toimintalohkoa koskevia sääntöjä – laatimat vientiluottoihin kytkeytyvät suositukset ovat yleisesti käytössä, mutta jäsenvaltioiden toiminta menee suositusten mukaista tasoa pidemmälle.

Kuten edellisissä vuosittaisissa katsauksissa on todettu, vastauksena uusien raportointikierrosten ohjeeksi tarkoitettuun suositukseen, joka sisältyi edellä mainittuun Euroopan parlamentin heinäkuussa 2013 antamaan päätöslauselmaan, komissio on suosittanut etenkin kansainvälisten seurantalaitosten (YK mukaan lukien) työn hyödyntämistä, kun toimintatapoja edelleen kehitetään. Tällaisia kansainvälisiä välineitä käytetään jo jäsenvaltioiden kertomuksissa vaihtelevassa määrin viiteaineistona, ja komissio kehottaa lisäämään ponnisteluja tähän suuntaan. Olisi myös ensisijaisen tärkeää jatkaa Euroopan ulkosuhdehallinnon kanssa vuoropuhelua ihmisoikeuspolitiikasta.

Euroopan parlamentti on pyytänyt komissiota antamaan lausunnon siitä, ovatko jäsenvaltiot noudattaneet unionin tavoitteita ja velvoitteita. Euroopan komissio on tehnyt jäsenvaltioiden toimittamien vuosittaisten toimintakertomusten perusteella liitteen I mukaisesti vuosittaisen katsauksensa ja katsoo toimintakertomuksiin sisältyvien tietojen pohjalta, että vientiluottolaitokset noudattavat Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 3 ja 21 artiklaa. EU:n toimielimet voivat luonnollisesti halutessaan asettaa itselleen kunnianhimoisempia poliittisia tavoitteita yhdessä. Komissio on valmis helpottamaan ja edistämään toimielinten välistä vuoropuhelua tästä kysymyksestä, mutta sen on myös tehtävä liitteessä I olevan 3 kohdan mukainen arviointinsa.

Kansainvälisten velvoitteiden ja EU:n kilpailulainsäädännön mukaisten velvoitteiden noudattamisen tiimoilta ei ole WTO:n tasolla ollut raportointikaudella mitään kiistoja, jotka olisivat koskeneet eurooppalaisia vientiluotto-ohjelmia. Euroopan komissiolle ei ole vuonna 2016 tehty kanteluja mahdollisista EU:n oikeuden rikkomistapauksista, joissa olisi kyse vientiluottolaitoksista.